

in proseče pogledala. S solznimi očmi nagnem svojo glavo k njenim ustom, da bi jo še zadnjikrat v življenji v ljubezni in hvaležnosti poljubil; moja mati pa polože roko s prstanom na mojo glavo in z otemnelimi očmi, polnimi ljubezni in milote, pogledajo me in reko: „Moj blagoslov ti bodi!“ —

Uže dvajset let počivajo moja rajnea mati v črnej zemlji, ali njih blagoslov se kaže še vedno nad menoj. Materinemu blagoslovu se imam zahvaliti za vse dobrote, katere sem do današnjega dne v svojem življenji užé prejel od ljubega Bogá, ker bil sem vedno srečen in zadovoljen.

Josip Vidic.

Bolno dete in angelček.

Zôrica, pridno dekletce, zbolela je in dolgo časa v posteljici ležala. Njena mati so sedeli noč in dan pri njej, stregli so jej in dajali zdravila, jedí in pijače. Postiljali in popravljali so jej posteljico, pripovedovali so jej razne stvari, in — če je jokala od bolečine, otrli so jej solzice. S toliko postrežbo so mati naposled opešali, utrudili se in pri Zoričinej postelji zaspali. A Zôrica je bila žejna in bi bila rada vode prosila. Ker je pa videla, da njena mati takó sladko spé, ni jih hotela buditi, rajše je žejo trpela, kakor da bi bila jokala in vode prosila. V tem hipu priletí angelček mimo okna in vidi Zôrico, kako voljno trpi iz ljubezni do svoje matere. Zató priletí tudi v sobo, ter vzame iz torbice srebrno steklenico. V steklenici je bilo dobro zdravilo, ki je tudi žejo gasilo. Angelček pristopi k posteljici in reče: „Ljuba Zôrica! kakor vidim, hudo te žeja; nu, pij jedenkrat iz moje steklenice in kmalu bodeš zdrava.“ Zôrica se lepega in prijaznega angelčka ni ustrašila, tudi jokati in vpiti ni začela, nego vzela je steklenico in — pila je. Na to angelček zopet otíde. Ko se mati prebudé, bila je Zôrica zopet zdrava. Veselo pogleda mater in reče: „Mati! zdaj užé lahko vstanem, nič več me ne boli.“ In povedala je materi vse o lepem angelčku s srebrno steklenico.

Tone Brezovnik.

Popotnika.

Popotnika gresta skupaj in prenočita v nekej gostilni srédi vasi. Po noči ju vzbudi krik in popotnika vidita, da je v vási ogenj. Jeden se naglo začne obláčiti, da bi šel na pomoč, a drugi ga pridržuje, rekóč: „Idiva svoj pot, tukaj je tudi brez naju dovolj ljudi. Kaj naju brigajo tujci. Toda tovariš ga ne posluša in hití proti gorečej hiši. Pred hišo, katero je užé vso objemal plamen, stoji ženska in v obupanji kričí: „Otroci moji! otroci moji!“ Tujec, čuvši to vpitje, vrže se ta trenotek v ogenj ter ne gleda na divji plamen, niti na padajoča bruna. „Izgubljen je! gotovo je izgubljen!“ vpijejo mnogi. Toda v kratkem se prikaže popotnik z osmojenimi lasmi in gorečo obleko iz ognja v rokah drždé dvoje otrok, ki ju postavi pred ihtečo se mater. Nesrečna žena objame najpred svoja ljuba otročička, kakor bi še sama prav ne verjela, da sta rešena, potem se pa vrže polna hvaležnosti k nogam neznanega popotnika. V tem hipu zagrmí skupaj goreča hiša.

„Kdo ti je ukazal zagnati se tako brezumno v ogenj?“ vpraša popotnika njegov tovariš.

— „Gospod ôgnja!“ odgovori ta možato. Oče otrok je rekel v mojem srci: „Idi!“ izpolnil sem Njegovo voljo, zato mi je pa dal zdaj lahko vest.“

A. K.